

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., v právní věci žalobce: **P. Y.**, zastoupen Mgr. Radimem Strnadem, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) S. P., II) nezl. A. P., zastoupen matkou S. P. jako zákonnou zástupkyní, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 7. 2017, č. j. CPR-11668-3/ČJ-2017-930310-V240,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci a obsah správních rozhodnutí

[1] Včas podanou žalobou žalobce napadl v záhlaví označené rozhodnutí žalované (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 21. 2. 2017, č. j. KRPB-64511-45/ČJ-2016-060022-SV. Tímto rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. zákona č. 326/1999 Sb.,

o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „ZPC“), a byla stanovena doba, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 3 let. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s § 118 odst. 1 ZPC od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Podle § 118 odst. 3 ZPC se doba k vycestování z území ČR stanoví do 30 dnů po nabytí právní moci napadeného rozhodnutí. V případě, že by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo ve lhůtě stanovené k vycestování nevykonatelné (z důvodů v § 119, § 119a, § 179 nebo § 172 odst. 3 ZPC anebo § 32 odst. 5 zákona o azylu), stanoví se doba k vycestování z území ČR do 30 dnů ode dne odpadnutí těchto důvodů. Na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 ZPC.

[2] V průběhu správního řízení byly nashromážděny podklady, z nichž správní orgány zjistily, že žalobce přicestoval na území ČR v roce 2007 na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem „výkonný manažer – účast v právnické osobě“. Na území ČR dále pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě s platností do 23. 11. 2012. Dále zde oprávněně pobýval na základě podané žádosti o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě (žádost podána dne 6. 11. 2012) až do pravomocného rozhodnutí o žádosti, a to do 3. 5. 2013, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, č. j. OAM-69471-12/DP-2012, o zamítnutí žádosti. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, avšak to bylo Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců zamítnuto jako opožděné rozhodnutím ze dne 24. 7. 2014, č. j. MV-96452-5/SO-2013. Dne 6. 11. 2012 podal žalobce také žádost o povolení k trvalému pobytu, která byla zamítnuta rozhodnutím ze dne 23. 4. 2013 (s právní mocí dne 16. 5. 2013). Ministerstvo vnitra dne 8. 10. 2013 vydalo žalobci do cestovního dokladu č. ET751846 výjezdní příkaz č. GA0173294 s dobou platnosti od 8. 10. 2013 do 31. 10. 2013, počet dnů 24. Žalobce dále podal na Ministerstvo vnitra dne 30. 10. 2013 žádost o trvalý pobyt, která byla zamítnuta rozhodnutím ze dne 5. 3. 2014, č. j. OAM-22878-16/TP-2013 (s právní mocí dne 6. 4. 2015, v návaznosti na rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, kterým bylo dne 30. 3. 2015 zamítnuto odvolání a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí). Dne 30. 10. 2013 žalobce podal i žádost o vízum nad 90 dnů za účelem strpění dle § 33 odst. 1 písm. c) ZPC, které po rozhodnutí Ministerstva vnitra dne 6. 3. 2014 nebylo uděleno. Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců opětovně na základě žádosti žalobce dne 28. 7. 2015 posoudila důvody neudělení dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území a dospěla k závěru, že je dán důvod pro neudělení tohoto víza. Dne 14. 3. 2016 byl účastník kontrolován policejní hlídkou na autobusovém nádraží v Brně – Zvonařka, přičemž kontrolou cestovního dokladu č. ET751846 a lustrací v informačních systémech PČR bylo zjištěno, že žalobce nedisponuje platným vízem ani jiným oprávněním k pobytu na území ČR. Policejní hlídkou byl proto zajištěn a eskortován k prvostupňovému správnímu orgánu. Dne 15. 3. 2016 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění, které vyústilo ve vydání prvostupňového správního rozhodnutí dne 21. 2. 2017, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění. Žalobce podal prostřednictvím svého právního zástupce proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí dne 8. 3. 2017 (poslední den lhůty k odvolání) blanketní odvolání s tím, že odvolání odůvodní ve lhůtě 15 dnů. Jelikož tak neučinil, byl prvostupňovým správním orgánem dne 25. 4. 2017 vyzván k odstranění vady odvolání a byla mu poskytnuta lhůta 5 dnů k odůvodnění odvolání. Výzvu převzal právní zástupce žalobce dne 26. 4. 2017, avšak k doplnění odvolání a jeho odůvodnění nedošlo. Jelikož v odvolání nebylo specifikováno jakékoliv porušení konkrétního

zákonného ustanovení, nemohla se k případným porušením žalovaná podrobněji vyjádřit v napadeném rozhodnutí.

[3] Prvostupňové správní rozhodnutí vycházelo nejprve ze zjištění, že žalobce pobýval na území ČR od 11. 3. 2014 do 14. 3. 2016 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn [§ 119 odst. 1 písm. c) bod 2. ZPC].

[4] Na podkladě podaného odvolání žalovaná posoudila napadené prvostupňové rozhodnutí a spisový materiál tak, že prvostupňový správní orgán postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy a v otázce neoprávněného pobytu žalobce zjistil skutkový stav věci, o němž nelze mít důvodné pochybnosti (§ 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „SŘ“). Žalovaná dále upřesnila, že žalobce pobýval na území ČR již od 1. 11. 2013 do 14. 3. 2016 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, nikoliv až od 11. 3. 2014, jak nesprávně uvedl prvostupňový správní orgán. Žalovaná zjistila, že žalobce pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání s platností do 23. 11. 2012. V době platnosti tohoto povolení podal dne 6. 11. 2012 žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu. Tato žádost mu však byla dne 11. 4. 2013 zamítnuta a doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu mu nebyla prodloužena (s právní mocí dne 3. 5. 2013). Žalobce sice proti zamítavému rozhodnutí podal odvolání, avšak to bylo dne 24. 7. 2014 Komisí pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců zamítnuto (č. j. MV-96452-5/SO-2013) jako opožděné. Žalobci byly vylepovány do cestovního dokladu č. ET751846 překlenovací pobytové štítky, kdy poslední byl platný do 22. 11. 2013. Tento však byl dne 8. 10. 2013 zneplatněn a žalobci byl vydán výjezdní příkaz č. GA0173294 s dobou platnosti od 8. 10. 2013 do 31. 10. 2013. Proto od následujícího dne, tj. od 1. 11. 2013 nebyl oprávněn k pobytu na území ČR. Žalobce přesto dne 30. 10. 2013 podal na Ministerstvu vnitra žádost o povolení trvalého pobytu a téhož dne žádost o vízum nad 90 dnů za účelem strpění dle § 33 odst. 1 písm. c) ZPC. Podáním těchto žádostí však žalobci nevznikla tzv. zákonná fikce pobytu na území ČR, jelikož nesplňoval zákonné podmínky v § 47 odst. 2 ZPC (ve znění platném v roce 2013) ani § 60 odst. 7 ZPC (znění platné v roce 2013). Domněnka oprávněnosti pobytu se uplatní pouze tehdy, pokud je cizinec v okamžiku podání žádosti o udělení víza držitelem platného oprávnění k pobytu. Pokud žádost podává cizinec, který pobývá na území ČR na základě výjezdního příkazu, tato domněnka se neuplatní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2013, publikováno pod č. 3009/2014 Sb., NSS). Z uvedeného žalovaná dovodila, že žalobce byl oprávněn na území ČR pobývat pouze do konce platnosti výjezdního příkazu č. GA0173294, tedy do 31. 10. 2013, a protože udělený výjezdní příkaz neakceptoval a z území ČR v době jeho platnosti nevycestoval, pobýval od 1. 11. 2013 na území ČR neoprávněně bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. ZPC vydá Policie rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci, který pobývá na území přechodně s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU a zařadí jej do informačních systémů států, a to až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. Žalobce v dané věci naplnil skutkovou podstatu uvedeného ustanovení tím, že na území ČR pobýval od 1. 11. 2013 do 14. 3. 2016 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. V obecném zájmu je, aby byly platné právní předpisy dodržovány, a aby se na území ČR zdržovaly pouze cizinci, kteří tyto normy dodržují.

[5] Žalovaná dále konstatovala, že prvostupňový správní orgán řádně zjišťoval okolnosti vyplývající z dikce § 174a ZPC. Ze spisového materiálu a z prvostupňového rozhodnutí

vyplývala zjištění o protiprávnosti jednání cizince, konkrétně o druhu a závažnosti jeho jednání. Prvostupňový správní orgán zjistil, o jaké protiprávní jednání žalobce se jednalo (neoprávněný pobyt) a po jak dlouhou dobu trvalo (pobyt bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn od 1. 11. 2013 do 14. 3. 2016).

[6] Při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí bylo zjištěno následující: Žalobce pobýval na území ČR od roku 2007 na základě víza k pobytu nad 90 dnů, následně na základě povolení k dlouhodobému pobytu až do roku 2013, kdy mu dlouhodobý pobyt nebyl prodloužen a žalobce měl na základě výjezdního příkazu vycestovat z území ČR do 31. 10. 2013. Žalobce však nevycestoval a od 1. 11. 2013 do 14. 3. 2016 (kdy byl zajištěn Policií) na území nadále bez víza pobýval, ač k tomu nebyl oprávněn. Na základě pravomocného trestního příkazu Městského soudu v Brně ze dne 3. 9. 2016, č. j. 5 T 171/2016-48, byl žalobce odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání 12 měsíců. Trestním příkazem byl odsouzen za to, že dne 1. 9. 2016 v průběhu řízení o správním vyhoštění, předložil prvostupňovému správnímu orgánu jako doklad průkaz totožnosti Polské republiky č. ACU714598 na jméno P. E., st. př. Polská republika, opatřený fotografií žalobce, v němž byl následně zjištěn kompletní padělek, přičemž v rámci osobní bezpečnostní prohlídky byl u žalobce rovněž nalezen řidičský průkaz Polské republiky č. 02824/11/0264 na jméno P. E., opatřený fotografií žalobce, v němž byl rovněž následně zjištěn kompletní padělek. Z uvedeného správní orgány dovodily, že žalobce v rámci svého pobytu závažným způsobem porušoval právní předpisy ČR a nelze tak hovořit o jeho plné integraci do české společnosti.

[7] Žalovaná dále potvrdila s ohledem na dikci § 174a ZPC a rovněž v souladu s dikcí § 119a odst. 2 ZPC (nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince), že žalobce není ve věku seniora a v průběhu řízení nebylo zjištěno, že by měl nějaké zdravotní potíže. Je ženatý, jeho manželka S. P., žije s žalobcem na území ČR ve společné domácnosti. V dubnu 2016 se jim narodil syn A. P., nar. ..., st. př. Ukrajina, jenž rovněž žije na území ČR. Žalobce s manželkou a synem tvoří ideálně fungující rodinu. Manželka žalobce pobývá na území ČR na základě podané žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu, přičemž má rovněž podánu žádost o trvalý pobyt. O obou žádostech nebylo dosud pravomocně rozhodnuto. Syn žalobce pobývá na území ČR na základě podané žádosti o dlouhodobý pobyt. Ačkoliv se žalobce snažil vyvolat dojem, že o svém neoprávněném pobytu na území ČR nevěděl, podle žalované platí, že pokud by si byl jist svým oprávněným pobytem, jistě by se neuchýlil k tomu, aby si opatřil pozměněný doklad totožnosti Polské republiky, který opravňuje jeho držitele jako občana EU k pobytu nejen na území ČR, ale i v rámci celé EU. Žalobce byl navíc v průběhu řízení o jeho žádostech o povolení k pobytu či vydání víza vždy zastupován právním zástupcem a bylo věcí žalobce a jeho právního zástupce, jak se o průběhu řízení vzájemně informují. Žalobce se nemůže zprostit odpovědnosti za svůj neoprávněný pobyt tím, že bude tvrdit, že o tomto nevěděl. Manželka žalobce otěhotněla v době, kdy žalobce již na území ČR nepobýval legálně, neboť již nebyl držitelem platného víza, ani mu nesvědčil jiný právní titul. Vzhledem ke kritériím Evropského soudu pro lidská práva o tomto platí, že pokud byl rodinný život cizince založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizinec pobývá na území nelegálně, vede to zpravidla k závěru o neopodstatněnosti stížnosti (viz např. rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 26. 1. 1999, *Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království*, stížnost č. 43279/98, nebo rozhodnutí ze dne 9. 11. 2000, *Andrey Shebashov proti Lotyšsku*, stížnost č. 50065/99). Podle žalované zasahuje každé správní vyhoštění do rodinného a soukromého

života jednotlivce a jeho blízkých. V dané věci převážil zájem na tom, aby se žalobce po určitou dobu nezdržoval na území ČR. V takovém případě jsou i členové rodiny cizince povinni snášet negativní důsledky spjaté s jeho vyhoštěním. Ani nucené vycestování žalobce však nemusí nutně znamenat jeho odloučení od manželky a syna. Žalobce do protokolu o výsledku dne 15. 3. 2016 uvedl, že na Ukrajině má matku a bratra. S rodinou na Ukrajině je v kontaktu skoro každý den telefonicky nebo přes Skype. Žalobce má na Ukrajině kde bydlet, má tam rodinný dům. Ve vycestování do země původu mu nebrání žádná překážka. Zjištění učiněná v této věci nepoukázala na existenci jakékoliv překážky, pro kterou by žalobce nemohl realizovat svůj soukromý či rodinný život v zemi původu. Uzná-li manželka žalobce za vhodné a bude-li chtít upřednostnit rodinný život před jejich odloučením, může se rozhodnout pro společný pobyt ve vlasti či v jiné zemi, kde bude mít s žalobcem povolen pobyt. Jejich synovi je nyní necelých 1,5 roku a v případném vycestování mu nebrání ani jeho věk. Pro svůj nízký věk nemůže být v české společnosti řádně integrován. K ekonomickým poměrům žalobce bylo zjištěno, že na území ČR nemá žádný majetek, žádné dluhy ani pohledávky. Naopak na Ukrajině vlastní dům. Finanční prostředky si v ČR obstarával brigádně, většinou dělá zednické práce. Jelikož nyní není držitelem platného oprávnění k pobytu, nemůže zde být legálně zaměstnán, ani nemůže vykonávat výdělečnou činnost, včetně brigád. K intenzitě vazeb na domovský stát bylo zjištěno, že žalobce má ve svém domovském státě matku a bratra, přičemž s rodinou na Ukrajině je v kontaktu skoro každý den telefonicky nebo přes Skype. Na Ukrajině vlastní rodinný dům, kde může bydlet. V uvedené věci nebyly zjištěny takové společenské a kulturní vazby na ČR, pro které by nemohlo být vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Ve vycestování žalobce do jeho domovského státu tak nebrání žádná překážka.

[8] Vzhledem ke shora uvedenému žalovaná společně s prvostupňovým správním orgánem uzavřela, že po dobu uloženého správního vyhoštění nedojde u žalobce k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života, a proto ve věci nebylo aplikováno ust. § 119a odst. 2 ZPC. Správní vyhoštění představuje vždy zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, a proto je potřeba v každém individuálním případě posuzovat proporcionalitu mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem na ochraně soukromého a rodinného života cizince. V daném případě převýšil zájem státu na dodržování právních předpisů nad ochranou soukromého či rodinného života žalobce, kdy s odkazem na § 174a odst. 1 ZPC není vydání napadeného rozhodnutí nepřiměřené. Skutkovou podstatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. ZPC (rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, a se zařazením cizince do informačních systémů smluvních států, a to až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza/platného oprávnění, ač k tomu není oprávněn) naplnil žalobce tím, že na území ČR pobýval od 1. 11. 2013 do 14. 3. 2016 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn.

[9] Správní orgány rovněž zhodnotily existenci důvodů, které by žalobci znemožňovaly vycestování. Proto ve smyslu § 120a odst. 1 ZPC bylo vyžádáno závazné stanovisko Ministerstva vnitra č. ZS33266 ze dne 11. 1. 2017, z něhož vyplývá, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 ZPC a jeho vycestování na Ukrajinu je tak možné. Dle § 149 odst. 1 SŘ je obsah závazného stanoviska závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu.

[10] Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU byla stanovena dle § 118 odst. 1 ZPC v návaznosti na § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. ZPC, na 3 roky.

V tomto směru žalovaná potvrdila úvahu a závěry prvostupňového správního orgánu, které byly uvedeny na str. 7 až 8 prvostupňového správního rozhodnutí s upřesněním důvodů pro stanovení této doby. Žalovaná v napadeném rozhodnutí na tyto důvody uvedené v prvostupňovém správním rozhodnutí plně odkázala. Prvostupňový správní orgán k tomu uvedl, že důkladně zvážil závažnost protiprávního jednání žalobce, přičemž dospěl k závěru o tom, že je třeba omezit žalobci vstup na území členských států EU po dobu 3 let, tedy na samotné horní hranici zákonného rozpětí. Po zhodnocení všech důkazů a zjištěných okolností, s přihlédnutím ke společenské nebezpečnosti jednání žalobce a míry jeho zavinění, se takové opatření jeví přiměřeným. Správní orgán vzal v potaz jednak délku neoprávněného pobytu žalobce na území bez platného víza nebo oprávnění k pobytu, a jednak okolnosti či způsob jednání žalobce, když si svůj neoprávněný pobyt chtěl legalizovat obstaráním padělané ID karty Polské republiky, kterou předložil v průběhu správního řízení s úmyslem oklamat správní orgán a legalizovat si tak pobyt na území ČR. Žalobce tak nehodlal akceptovat právní pořádek ČR. Doba 3 let, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU je dostatečným opatřením k ochraně zájmů společnosti. Pobyt cizinců, který není realizován v rámci zákonných norem, není v souladu se zájmem státu na udržení pořádku a vnitřní bezpečnosti. Takovému jednání je třeba zabránit, včetně jeho opakování. Ukončení pobytu žalobce je v souladu s veřejným zájmem.

[11] Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU byl stanoven v souladu s § 118 odst. 1 a 3 ZPC, přičemž doba k vycestování z území ČR byla stanovena do 30 dnů po nabytí právní moci napadeného rozhodnutí. Pro případ nevykonatelnosti rozhodnutí z důvodů uvedených v § 119, § 119a, § 179, § 172 odst. 3 ZPC nebo § 32 odst. 5 zákona o azylu byla stanovena doba k vycestování z území ČR do 30 dnů ode dne odpadnutí těchto důvodů.

II. Obsah žaloby

[12] Ve včas podané žalobě žalobce nejprve stručně shrnul závěry napadeného správního rozhodnutí. Tímto rozhodnutím byl dotčen na svých právech, neboť ve správním řízení nebyl zjištěn stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti. Ačkoliv bylo konstatováno, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující jeho vycestování na Ukrajinu podle § 179 ZPC, přitom správní orgány vycházely ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra č. ZS33266 ze dne 11. 1. 2017, pak k tomu žalobce uvádí, že tak prvostupňový správní orgán učinil bez dalšího vlastního zkoumání a jen převzal závěry uvedené v závazném stanovisku, což pak potvrdila i žalovaná v napadeném rozhodnutí. Podle žalobce však není takový postup vůči závaznosti závazného stanoviska pro rozhodování o správním vyhoštění v souladu s § 149 odst. 1 SŘ ani s § 120a ZPC.

[13] Podle žalobce § 149 SŘ upravuje pouze formu závazného stanoviska a nikoliv jeho obsah, když vlastní závaznost takového stanoviska pro správní orgán musí vyplývat až ze zvláštního zákona (konkrétního ustanovení zvláštního zákona), jímž současně podmiňuje vydání rozhodnutí předchozím závazným stanoviskem. Z § 120a odst. 1 ZPC však závaznost závazného stanoviska pro prvostupňové rozhodnutí správního orgánu neplyne, když je zde uvedena pouze podmínka, že správní orgán je povinen si vyžádat závazné stanoviska od

ministerstva, nikoliv však, že by závazné stanovisko bylo bez dalšího závazným pro vlastní rozhodnutí správního orgánu.

[14] Z výše uvedeného vyplývá, že postup prvostupňového správního orgánu nebyl v souladu s § 149 odst. 1 SŘ ani s § 120a odst. 1 ZPC. V prvostupňovém správním rozhodnutí byl bez dalšího vlastního zkoumání, zda jsou na straně žalobce dány důvody znemožňující jeho vycestování z území ČR, učiněn závěr o tom, že na žalobce se nevztahují důvody znemožňující jeho vycestování dle § 179 ZPC. Uvedený postup je v rozporu s § 3 SŘ, neboť jak již bylo výše uvedeno, v § 120a odst. 1 ZPC absentuje závaznost závazného stanoviska pro prvostupňové správní rozhodnutí, tedy že by byl závazným stanoviskem prvostupňový správní orgán bez dalšího vázán, aniž by sám měl možnost provádět další dokazování či vlastní správní uvážení. Závaznost závazného stanoviska není výslovně stanovena zvláštním právním předpisem, tedy konkrétně § 120a ZPC, a proto postup, kdy správní orgán vychází výlučně ze závazného stanoviska, je postupem v rozporu s § 3 SŘ a je tak nepřezkoumatelným. Pokud žalovaná následně takový postup potvrdila napadeným rozhodnutím, pak uvedeným postupem žalovaná znemožnila přezkum napadeného prvostupňového správního rozhodnutí v plném rozsahu v souladu s § 89 odst. 2 SŘ.

[15] Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí žalované i prvostupňového správního orgánu a věc vrátil prvostupňovému správnímu orgánu k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalované k žalobě

[16] Žalovaná ve svém vyjádření zopakovala důvody zamítavého rozhodnutí tak, jak byly uvedeny v napadeném rozhodnutí, a rovněž průběh správního řízení. K vzneseným žalobním námitkám žalovaná uvedla, že s překážkami vycestování, které se posuzují dle § 179 ZPC, se správní orgány dostatečně a v souladu se zákonem vypořádaly. Žalovaná současně poukázala na nezbytnost aplikace § 120a odst. 1 ZPC, podle něhož je policie povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179 ZPC). Přitom závazné stanovisko dle § 149 odst. 1 SŘ je úkonem činěným správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení, a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Z § 149 odst. 3 SŘ vyplývá, že pokud bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.

[17] Z výše uvedeného vyplývá, že překážky vycestování neposuzuje prvostupňový správní orgán ani žalovaná ve své vlastní působnosti, nýbrž prostřednictvím dotčených orgánů (správních orgánů příslušných k vydání závazného stanoviska). Rovněž správnost závazného stanoviska není oprávněn prvostupňový správní orgán ani žalovaná posuzovat. V posuzované věci bylo vyžádáno závazné stanovisko k posouzení existence důvodů znemožňujících žalobci vycestování na Ukrajinu dle § 179 ZPC. Přitom již nebylo na místě se překážkami vycestování dále zabývat, a to z titulu vázanosti vydaným závazným stanoviskem, které se zabývá právě existencí důvodů znemožňujících vycestování. V průběhu správního řízení žalobce nenapadl obsah závazného stanoviska a ani neuvedl nové skutečnosti, které by vedly

správní orgány k vyžádání si nového závazného stanoviska k posouzení existence důvodů znemožňujících vycestování žalobce dle § 179 ZPC.

[18] Jelikož žalovaná neshledala žádné porušení žalobcem citovaných zákonných ustanovení a současně potvrdila, že ve správním řízení bylo postupováno v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, jenž jsou součástí českého právního řádu, navrhla soudu, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci soudem

[19] Napadené rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalované. Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), přitom krajský soud sám neshledal důvod pro nařízení jednání ve věci a přezkoumal napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející rozhodnutí ministerstva, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[20] Předmětem sporu žalobce učinil závazné stanovisko Ministerstva vnitra č. ZS33266 ze dne 11. 1. 2017, které si prvostupňový správní orgán vyžádal ve smyslu § 120a odst. 1 ZPC, a v této souvislosti též další postup prvostupňového správního orgánu, jenž podle žalobce pouze převzal do svého rozhodnutí závěry závazného stanoviska a neprovedl vlastní zkoumání ohledně možného vycestování žalobce na Ukrajinu, resp. existence důvodů znemožňujících takové vycestování žalobce (§ 179 ZPC). V této souvislosti žalobce popřel, že by vyžádané stanovisko bylo bez dalšího závazným pro vlastní rozhodnutí správního orgánu. Z § 120a ZPC neplyne žádná závaznost citovaného stanoviska a § 149 SŘ upravuje pouze formu stanoviska, nikoliv však jeho obsah. Žalobce tedy zpochybnil postup prvostupňového správního orgánu, který bez vlastního zkoumání učinil závěr o tom, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující jeho vycestování (ve smyslu § 179 ZPC). Podle žalobce neplyne ani z § 120a odst. 1 ZPC, že by prvostupňový správní orgán byl bez dalšího závazným stanoviskem vázán, aniž by prováděl další dokazování či vlastní správní uvážení. V takovém případě je postup správního orgánu v rozporu s § 3 SŘ a je nepřezkoumatelným. Vzhledem k tomu, že žalovaná následně potvrdila postup prvostupňového správního orgánu, je i její napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť svým postupem znemožnila plné přezkoumání prvostupňového správního rozhodnutí dle § 89 odst. 2 SŘ.

[21] Krajský soud nemůže shora uvedeným výtkám žalobce přisvědčit. Správní orgány postupovaly podle § 120a odst. 1 ZPC, podle kterého je Policie povinna v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 ZPC si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179 ZPC). Citované ustanovení prvostupňový správní orgán v dané věci plně aplikoval a vyžádal si závazné stanovisko Ministerstva vnitra č. ZS33266 ze dne 11. 1. 2017 k možnosti vycestování žalobce na Ukrajinu. Uvedené stanovisko je součástí předloženého správního spisu. Ze závazného stanoviska vyplývá, že správní orgán v procesu jeho pořizování hodnotil, zda v případě žalobce existuje důvod pro shledání nemožnosti jeho vycestování ve smyslu § 179 odst. 1 a 2 ZPC. Vycházeno bylo jednak z výpovědi žalobce ze

dne 15. 3. 2016 a dále z informací, které správní orgán shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Seznámil se s informací Úřadu Vysokého komisaře OSN – Zpráva o situaci lidských práv na Ukrajině v období 16. 11. 2015 až 15. 2. 2016 ze dne 15. 5. 2016, dále s informací MZV ČR ze dne 3. 6. 2016, č. j. 103518/2016-LPTP, informací MZV ČR – Výroční zprávy Human Rights Watch 2016 ze dne 27. 1. 2016, informací MV Velké Británie – Ukrajina: Krym, Doněck a Luhansk, leden 2016, dále s Výnosem prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26. 9. 2016 „O propuštění do zálohy vojáků vojenské služby“, Zprávou MZV USA o dodržování lidských práv v roce 2015 na Ukrajině ze dne 13. 4. 2016 a s Informací OAMP MV ČR – Ukrajina – situace v zemi ze dne 24. 11. 2016. Správní orgán dále využil informace z veřejně dostupných zdrojů a veškeré shora uvedené informace jsou součástí spisového materiálu ke správnímu řízení o vyhoštění žalobce z území ČR.

[22] Po posouzení výše citovaných podkladů závazného stanoviska a rovněž po posouzení výpovědi žalobce v rámci řízení o správním vyhoštění, v níž uvedl, že vycestování či návratu na Ukrajinu mu nebrání žádné překážky, nebude tam ničím ohrožen, a tak správní orgán, pořizující závazné stanovisko, nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. V procesu vydání závazného stanoviska se správní orgán rovněž zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, dále posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a rovněž posouzení výše citovaných aktuálních informačních pramenů, nedospěl rozhodující správní orgán k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Posuzována byla rovněž otázka, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Z výše citovaných informačních zdrojů je správnímu orgánu známo, že v zemi původu žalobce neprobíhá ozbrojený konflikt takového charakteru a intenzity, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu ve smyslu § 179 ZPC. Po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů, dospěl správní orgán v procesu vydání závazného stanoviska k závěru, že politickou a zejména bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce, konkrétně v Zakarpatské oblasti, lze považovat v současné době za natolik uspokojivou, aby umožňovala jeho bezpečný návrat do vlasti. K takovému závěru přispěly i aktuální zprávy týkající se země původu žalobce. Z nich jednoznačně vyplývá, že v současnosti přetrvává napjatá situace pouze na jihovýchodě Ukrajiny, konkrétně na pomezí Doněcké a Luhanské oblasti, příhraničních oblastech s Ruskem a v okolí města Mariupol. Bezpečnostní incidenty na východě Ukrajiny se od října 2015 omezují výhradně na linii dotyku, přičemž v sousedních oblastech, tj. Dněpropetrovské, Charkovské a Záporožské oblasti k žádným ozbrojeným incidentům nedocházelo. Město Vinogradovo v Zakarpatské oblasti, odkud žalobce pochází a kde žije i jeho rodina, není v současnosti střety ukrajinských vládních vojsk a povstalců ze stran separatistů, ke kterým právě ve zmíněných dvou oblastech docházelo, nijak zasaženo. V západní části Ukrajiny ani předešlé události nedosáhly takových rozměrů, aby mohla být ohrožena jeho bezpečnost v případě návratu. Život zde probíhá bez vážnějších problémů, jsou zajišťovány potřebné veřejné služby, a také činnost státních orgánů. Správní orgán rovněž oprávněně vyhodnotil, že

u žalobce nejde o osobu zranitelnou, tedy osobu v pokročilém věku či strádající závažným onemocněním, nýbrž jde o osobu, která je schopna se o sebe v dostatečné míře postarat.

[23] Správní orgán dále hodnotil soukromou vazbu žalobce na manželku, státní příslušnici Ukrajiny, která má v ČR povolen pobyt, a také to, zda v tomto lze shledat relevantní důvod pro nemožnost vycestování žalobce ve smyslu § 179 ZPC. Samotná existence vztahu vyhošťované osoby k cizinci legálně pobývajícím na území ČR, stejně jako případné sdílení společné domácnosti, automaticky neznamena shledání nemožnosti vycestování cizince ve smyslu § 179 ZPC. Z ustálené judikatury ESLP plyne, že by se muselo jednat o natolik dlouhodobý a intenzivní vztah, aby i s ohledem na stupeň integrace jednotlivých členů rodiny, současně s nemožností zpětné integrace v zemi původu cizince, bylo možno zcela vyloučit reálnou možnost případného následování ostatních členů rodiny do země původu vyhošťované osoby. Jen tedy v takovém případě, kdy by odloučení těchto osob představovalo natolik vážný zásah do jejich vztahů, by představovalo vycestování takové osoby rozpor s mezinárodními závazky ČR, zejména pak s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. O takovou situaci však v posuzované věci nejde.

[24] Posouzením výpovědi žalobce na pozadí dalších výše zmíněných skutečností a rovněž shora citovaných a známých informačních zdrojů, správní orgán neshledal žádný z důvodů znemožňujících vycestování žalobce do země jeho státního občanství (ve smyslu § 179 ZPC), neboť jím uváděný vztah s výše uvedenou cizinkou (S. P.) pod výčet rozhodných skutečností dle § 179 ZPC v daném případě rozhodně nelze zařadit. K takovému závěru přispělo zjištění, že jak vyhošťovaný žalobce, tak jeho manželka, jsou na území ČR cizími státními příslušníky. Jejich společné soužití je možné kdekoliv, kde budou mít povolen pobyt. Nemusí to být pouze na území ČR. Naopak takovým místem je bezesporu jejich vlast. Dle provedených zjištění nic nebrání zpětné integraci jmenovaných v zemi původu žalobce. Je-li manželka žalobce cizím státním příslušníkem - st. přísluš. Ukrajina - s povolením k pobytu na území ČR a nic jí nebrání v případném návratu do vlasti, pak na jejich společný vztah nelze aplikovat čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Vycestování žalobce proto není ani v rozporu s mezinárodními závazky ČR. U žalobce tak nebyly shledány jakékoli důvody ve smyslu § 179 ZPC, které by znemožňovaly jeho vycestování do země původu na Ukrajinu, a jeho vycestování je tak možné.

[25] Ve smyslu § 179 odst. 1 ZPC není vycestování cizince možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy. Za vážnou újmu se podle § 179 odst. 2 ZPC považuje uložení či vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu nebo rozpornost vycestování cizince s mezinárodními závazky ČR. Důvody uvedené v § 179 odst. 1 a 2 ZPC a znemožňující vycestování žalobce však v dané věci nebyly prokázány, jak plyne ze shora citovaného závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 11. 1. 2017. Zkoumáním nejen osobní situace žalobce, ale i politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině dospělo Ministerstvo vnitra ČR k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů znemožňujících jeho vycestování do země státního občanství a jeho vycestování je tak možné (§ 179 ZPC).

[26] Podle názoru krajského soudu bylo v dané věci vydáno závazné stanovisko Ministerstva vnitra, jenž hodnotilo nejen osobní situaci žalobce, ale také politickou

a bezpečnostní situaci na Ukrajině, včetně stavu dodržování lidských práv, a to vyčerpávajícím způsobem. Ke zjišťování těchto okolností (ohledně politické a bezpečnostní situace v cizí zemi, včetně dodržování lidských práv) je příslušnými instrumenty nadáno pouze Ministerstvo vnitra ČR. Proto také s odkazem na § 120a odst. 1 ZPC je policie povinna v rámci rozhodování o správním vyhoštění si vyžádat závazné stanovisko ministerstva k otázce možnosti vycestování cizince (§ 179 ZPC). To také policie v této věci učinila. Není tak důvodu, jak to činí žalobce, zpochybňovat postup prvostupňového správního orgánu či žalované v posuzované věci. V souladu s dikcí posledně citovaného ustanovení je policie povinna si vyžádat „závazné“ stanovisko ministerstva a jako závazné je povinna toto stanovisko i respektovat. V této souvislosti soud poukazuje na nepravdivost dedukce žalobce o tom, že ačkoliv je správní orgán sice povinen si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, z § 120a ZPC neplyne, že by toto stanovisko bylo pro prvostupňový správní orgán bez dalšího závazným. Podle krajského soudu však dikce ust. § 120a odst. 1 ZPC pro takový závěr nesvědčí.

[27] Podle § 149 odst. 1 SŘ je závazné stanovisko úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.

[28] Právní úprava obsažená v § 149 SŘ má na mysli takové podkladové akty, které jsou „závazné“ pro navazující akty „podmíněné“. Z dikce, že jde o akty, které nejsou „samostatnými rozhodnutími“, se nesporně podává pouze to, že jde o akty, které nejsou způsobilé obstát samy o sobě, tedy jejich účel a poslání spočívá v tom, že slouží jako podklad, a to v daných souvislostech jako „podmiňující“ podklad pro vždy typově určité návazné rozhodnutí. Jde-li o závazné stanovisko podřaditelné beze zbytku pod § 149 SŘ, pak takové závazné stanovisko nelze samostatně napadnout odvoláním. Přezkoumat je v odvolacím řízení je možné jen v rámci odvolacího řízení vedeného o odvolání proti rozhodnutí podmíněnému, resp. finalizujícímu.

[29] Z dikce § 149 odst. 1 SŘ plyne, že obsah závazného stanoviska je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Ze slovních spojení obsažených v tomto ustanovení „závazné stanovisko“ a „obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí“ lze jednoznačně dovodit závaznost obsahu stanoviska pořízeného ministerstvem. Závaznost takového stanoviska je dále potvrzena v ust. § 120a odst. 1 ZPC, podle něhož je policie povinna si takové závazné stanovisko od ministerstva vyžádat. O závaznosti obsahu takto vyžádaného stanoviska u Ministerstva vnitra ČR dne 11. 1. 2017 v dané věci tak nemůže být mezi účastníky řízení sporu. Pokud pak nebyly další okolnosti nad rámec závazného stanoviska šetřeny prvostupňovým správním orgánem, jak tvrdil žalobce v žalobě, a bylo-li současně vycházeno z předmětného závazného stanoviska ministerstva, pak na tomto postupu nelze shledat nezákonnost, neboť jak již bylo výše uvedeno, vydané závazné stanovisko bylo podáno vyčerpávajícím způsobem i se zhodnocením veškerých rozhodných skutečností (viz výše, blíže viz správní spis). Žalobce přitom ani jakkoliv nekonkretizoval, co mělo být předmětem dalšího zkoumání prvostupňovým správním orgánem či žalované, anebo jaké rozhodné okolnosti případně nebyly vyhodnoceny v závazném stanovisku Ministerstva vnitra. Měl-li žalobce nějaké konkrétní důvody znemožňující jeho vycestování z území ČR na mysli, mohl je upřesnit. To však neučinil ve správním ani soudním řízení. Správní orgány se přitom zabývaly i případnou nepřiměřeností zásahu (rozhodnutí o správním vyhoštění) do

soukromého nebo rodinného života žalobce (§ 119a odst. 2 ZPC) a přiměřeností vydaného rozhodnutí ve smyslu § 174a odst. 1 ZPC. Pochybení či nepřiměřenost rozhodnutí však s ohledem na zjištěné skutkové okolnosti a platné právní předpisy nezjistily. V dané věci bylo vyžádáno závazné stanovisko ministerstva (§ 120a odst. 1 ZPC), v souladu s právními předpisy bylo zohledněno, a další – případně sporné okolnosti, ve věci nebyly zjištěny. Napadené rozhodnutí žalované tvoří s prvostupňovým správním rozhodnutím jednotný celek a rozhodnutí nejsou nepřezkoumatelná.

[30] Oba správní orgány se s překážkami vycestování ve smyslu § 179 ZPC dostatečně zabývaly a v souladu se zákonem vypořádaly. Řádně aplikovaly § 120a odst. 1 ZPC, podle něhož byl prvostupňový správní orgán povinen vyžádat si závazné stanovisko ministerstva o tom, zda vycestování žalobce je možné ve smyslu § 179 ZPC. Závazné stanovisko ministerstva vnitra ČR je úkonem provedeným správním orgánem na základě zákona, není samostatným rozhodnutím a jeho obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu (§ 149 odst. 1 SŘ). Z uvedeného tak plyne, že překážky vycestování v první linii neposuzuje prvostupňový správní orgán, ani žalovaná ve své vlastní působnosti, nýbrž příslušný dotčený orgán. Závazné stanovisko, které se zabývalo existencí důvodů znemožňujících vycestování žalobce ve smyslu § 179 ZPC, nemohly správní orgány přezkoumávat, a to z titulu vázanosti vydaným závazným stanoviskem (vázanost závazným stanoviskem plyne mj. i z § 149 odst. 3 SŘ, podle něhož je-li v řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne). Mimo výše uvedené je z obsahu správního spisu zřejmé, že žalobce v průběhu celého správního řízení obsah závazného stanoviska jakkoliv nenapadl a ani neuvedl nové skutečnosti, které by případně vedly k vyžádání si nového závazného stanoviska za účelem posouzení existence důvodů znemožňujících jeho vycestování ve smyslu § 179 ZPC. Nalézacím orgánem byl skutkový stav v dané věci spolehlivě zjištěn, správní orgán si opatřil potřebné podklady a zjistil všechny rozhodné okolnosti (postupoval ve smyslu § 3 a § 50 SŘ). Správní orgány dbaly o to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu (§ 2 odst. 4 SŘ). V řízení bylo postupováno v souladu s právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami.

Závěr a náklady řízení

[31] Krajský soud v Brně shledal žalobní námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

[32] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., kdy žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované nevznikly náklady přesahující rámec její běžné úřední činnosti. Proto krajský soud žalované náhradu nákladů řízení nepřiznal. Výrok o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s.ř.s., přičemž v dané věci soud takovým osobám neuložil žádnou povinnost a ani neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu jejich dalších nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 25. září 2017

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.